

ΓΕΥΜΑ Μ' ΕΝΑΝ ΗΡΩΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

OK
TΩ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΙ ΑΦΗΓΟΥΝΤΑΙ ΓΑΣΤΡΙΜΑΡΓΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑΤΙΑΝΑ ΑΒΕΡΩΦ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΑΝΤΩΝΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
ΓΚΟΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΟΛΛΙΑΚΟΥ ΑΧΙΛΛΕΑΣ
ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ΗΛΙΑΣ Χ.
ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΦΑΙΔΩΝ ΤΑΜΒΑΚΑΚΗΣ

ΓΕΥΜΑ Μ' ΕΝΑΝ ΗΡΩΑ

OK
TΩ

ΤΑΤΙΑΝΑ ΑΒΕΡΩΦ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΑΝΤΩΝΑΣ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΓΚΟΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΟΛΛΙΑΚΟΥ
ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ
ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ
ΗΛΙΑΣ Χ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΦΑΙΔΩΝ ΤΑΜΒΑΚΑΚΗΣ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη Ελληνική Λογοτεχνία

Σειρά: Οκτώ

Διευθυντής σειράς: Μισέλ Φάις

Τατιάνα Αβέρωφ, Αριστείδης Αντονάς, Βασίλης Γκουρογιάννης,
Δήμητρα Κολλιάνκου, Αχιλλέας Κυριακίδης, Αλέξης Πανσέληνος,
Ηλίας Χ. Παπαδημητρακόπουλος, Φαίδων Ταμβακάκης,
Γεύμα μ' έναν ήρωα

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Διορθώσεις: Χρύσα Κουλακιώτη

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φίλμ, μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2009

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάιος 2014

KET 6831 ΚΕΠ 272/14

ISBN 978-960-16-3577-4

Το γεύμα
μ' έναν ήρωα
συνεχίζει τη σειρά ,
όπου οκτώ συγγραφείς, κάθε φορά,
θα συσπειρώνονται γύρω από ένα θέμα
και θα το φωτίζουν μέσα από το βλέμμα της γραφής τους.
Κάθε φορά το εξώφυλλο θα φιλοτεχνεί ένας ζωγράφος.
Ο ανά χείρας συλλογικός τόμος κοσμείται
από μια εικόνα του Κώστα Παπανικολάου
[Da Capo (2009)]

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

TATIANA ABEPOΦ

Στο μαγικό βουνό 11

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΑΝΤΩΝΑΣ

Βούληση και μεταστροφή 39

ΒΑΣΙΛΗΣ ΓΚΟΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

Ψαρόσουπα αλλά Χέμινγκουεϊ 83

ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΟΛΛΙΑΚΟΥ

Έκδυση 111

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Με τον Φούνες 143

ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ

Λουλουδοκόρες 153

ΗΛΙΑΣ Χ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Οι τέσσερεις δεκάρες του Αποστόλη του Κακόμη 189

ΦΑΙΔΩΝ ΤΑΜΒΑΚΑΚΗΣ

Η επιστροφή του μάγου 199

ΤΑΤΙΑΝΑ ΑΒΕΡΩΦ
ΣΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΒΟΥΝΟ

1. Άφιξη

ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ταξίδευε μεσοκαλόκαιρο από την πατρίδα της την Ελλάδα για το Νταβός-Πλατς στο καντόνι Γκρισόν. Πήγαινε επίσκεψη για τρεις μέρες. Μοναδική παρέα της στη διάρκεια του ταξιδιού ένα ογκώδες βιβλίο, *Το Μαγικό Βουνό*, μυθιστόρημα-σταθμός του Τόμας Μαν, που εκδόθηκε το 1924, πριν από ογδόντα πέντε χρόνια δηλαδή, και ανοίγει ως εξής:

Άφιξη.

Ένας απλός νέος άντρας ταξίδευε μεσοκαλόκαιρο από την ιδιαίτερη πατρίδα του το Αμβούργο για το Νταβός-Πλατς στο καντόνι Γκρισόν. Πήγαινε επίσκεψη για τρεις εβδομάδες.

Σύμπτωση; Όχι ακριβώς. Και όμως. Γεμάτη σατανικές συμπτώσεις η ιστορία που θα σας διηγηθώ.

Ο νέος άντρας, ο μυθιστορηματικός ήρωας του Τόμας Μαν, είναι ο Χανς Κάστορπ, είκοσι τεσσάρων ετών και επίδοξος μηχανικός. Πηγαίνει στο Νταβός για να επισκεφθεί τον άρρωστο ξάδερφό του Γιοαχίμ, με σκοπό να μείνει μαζί του στο διεθνές σανατόριο «Μπέργκχοφ», όπως το ονομάζει ο συγγραφέας, όπου νοσηλεύεται η αφρόκρεμα των εύπορων φυματικών απ' όλο τον κόσμο.

Η νέα γυναίκα είμαι εγώ, μια διόλου μυθιστορηματική ηρωίδα, μιας και η περιπέτειά μου είναι πέρα για πέρα αληθινή, αν εξαιρέσουμε μερικές μυθιστορηματικές πινελιές, όπως το ότι δεν είμαι και τόσο νέα, αφού έχω πατήσει τα πενήντα, ούτε και τόσο απλή, αφού τα βιώματά μου, ως κόρη διάσημου άντρα, με οδηγούν σ' ένα ταξίδι-προσκύνημα στο Νταβός, με σκοπό να ανακαλύψω τον πεθαμένο πατέρα μου και, μαζί, τη συγγραφική μου έμπνευση, μπας και γράψω επιτέλους το μυθιστορημασταθμό στη δική μου, εντελώς συνηθισμένη κατά τ' άλλα λογοτεχνική πορεία.

Τόσο ο νέος άντρας όσο και η νέα γυναίκα κατεβαίνουν στον ίδιο σιδηροδρομικό σταθμό, που ελάχιστα έχει αλλάξει στα ογδόντα πέντε χρόνια που μεσολαβούν ανάμεσα στις δύο αφίξεις. Κατευθύνονται κι οι δύο στον ίδιο ακριβώς προορισμό, ο άντρας με ιππήλατη άμαξα, τα άλογα ν' αγκομαχάνε στη δύσκολη ανηφόρα, και η γυναίκα με το τελεφερίκ, μοναδικό μεταφορικό μέσο για όσους διαμένουν στο ξενοδοχείο «Σατσάλπ» – πρώην σανατόριο «Σατσάλπ», ξακουστό στις αρχές του περασμένου αιώνα για την πολυτέλεια και τις πρωτοποριακές του μεθόδους, ξα-

κουστό ξανά πενήντα χρόνια αργότερα, όταν η ανακάλυψη της θεραπείας για τη φυματίωση ανάγκασε τα σανατόρια να κλείσουν, και το κτίριο ανακαινίστηκε, αναβαθμίστηκε και ξανάνοιξε ως ξενοδοχείο πολυτελείας. Αλλά σήμερα, αν διατηρεί κάποια ελάχιστη φήμη, αυτό οφείλεται μάλλον στην αμάραντη γοητεία του νεαρού Κάστορπ και στις περιπέτειές του στο μυθιστορηματικό σανατόριο «Μπέργκχοφ» – πρότυπο του οποίου υπήρξε το διεθνές σανατόριο «Σατσάλπ».

Ας ξεχάσουμε όμως για λίγο τον Χανς Κάστορπ και ας πιάσουμε τη δική μου ιστορία απ' την αρχή.

2. Σχετικά με τη βαριά κληρονομιά της αφηγήτριας

Ο πατέρας μου ήταν διάσημος από τότε που μπορώ να θυμηθώ. Δε μου έκανε καμιά εντύπωση. Άγραφο πλάσμα που ήμουν τότε, νόμιζα πως έτσι είναι όλοι οι πατεράδες. Κάθε πρωί τον κατάπινε η μαύρη λιμουζίνα με τον σοφέρ κι εξαφανιζόταν ως το βράδυ, κι εγώ τον ξεχνούσα μες στην καλή χαρά ή στην αβάσταχτη δυστυχία της μικρής ύπαρξής μου. Πρώτη φορά στο νηπιαγωγείο, θυμάμαι, κάπου πηγαίναμε με το σχολικό και ο οδηγός είχε ανάψει το ραδιόφωνο, όταν ξαφνικά πετάγεται η δασκάλα όλο έξαψη και μου φωνάζει: «Άκου, Τίνα, άκου!» Τι έκανα πάλι; αναρωτήθηκα – αλλά όχι εγώ, ευτυχώς... «Ο μπαμπάς σου, Τίνα, για κείνον λένε στις ειδήσεις. Ακούτε; Ο

πατέρας της Τίνας στο ραδιόφωνο!» *Ε, και; Δε μου έκανε καμιά εντύπωση. Συνηθισμένα πράγματα, σκέφτηκα. Τι το παράξενο; Παράξενη ήταν για μένα όλη αυτή η ταραχή και τα περίεργα βλέμματα που μου έριχναν ξαφνικά οι άλλοι. Γιατί αυτοί τελικά ορίζουν το ποιος είσαι —μισοκατάλαβα εκείνη τη μέρα— και μέσα απ' τα μάτια τους μόνο μαθαίνεις αν είσαι συνηθισμένος, κανονικός ή διαφορετικός. Κάτι σαν σοκ. Και άρχισα σιγά σιγά μέσα απ' τα μάτια τους να παρατηρώ.*

Ο πατέρας μου, ανάμεσα στις πολλές άλλες ιδιότητές του, ήταν λογοτέχνης και γεννημένος παραμυθάς· του άρεσε να διηγείται ιστορίες. Από μικρή, θυμάμαι, τον άκουγα με τις ώρες σιωπηλή ή τον παρατηρούσα απλώς, καθισμένο στην κεφαλή του τραπέζιού, να γοητεύει τους άλλους, σοβαρότερους από μένα συνδαιτυμόνες του και καλεσμένους κάθε λογής. Συμπαθούσε ιδιαίτερα τις αφηγήσεις με ιστορικό περιεχόμενο, άρα και διδακτική αξία για τις νεότερες γενιές. Και αφού, όταν γεννήθηκα εγώ, κατοικούσε ήδη πενήντα χρόνια πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη —χρόνια περιπετειώδη και γεμάτα ιστορικές ανατροπές—, φυσικό ήταν να αντλεί τις διηγήσεις του από ένα αστείρευτο απόθεμα προσωπικής βιογραφίας. Ιστορίες πολέμου και αγώνων για την πατρίδα, θρήλερ κατασκοπείας και πολιτικής, μάχες χαμένες ή κερδισμένες σε διεθνείς οργανισμούς, επεισόδια από τα νεανικά του χρόνια σε μια άλλη Ελλάδα, πολύ μακρινή σ' εμάς.

Ο τέλειος μυθιστορηματικός ήρωας! συνειδητοποίησα ξαφνικά — με κάποια καθυστέρηση, είναι αλήθεια, αφού

εκείνος ήταν ήδη είκοσι χρόνια πεθαμένος και εγώ πια συγγραφέας με κάμποσα μυθιστορήματα στο ενεργητικό μου. Φαίνεται πως τότε μόνο τόλμησα να το σκεφτώ. Αλλά μήπως μέσα μου δεν το ήξερα από καιρό; Μήπως δεν το προετοίμαζα, κρυφά από μένα, εδώ και πολλά χρόνια; Μήπως αυτή δεν ήταν η κληρονομιά που μου άφησε ο πατέρας μου;

Ρίχτηκα στην έρευνα. Βιβλιοθήκες, συνεντεύξεις, ώρες μελέτης χωμένη σε σκονισμένους φακέλους, κούτες, φωτογραφίες, ξεχασμένα τεκμήρια μιας ζωής. Είχε μπει πια το καλοκαίρι όταν ανακάλυψα το κιτρινωμένο χαρτί με τα αχνά δακτυλογραφημένα στοιχεία, που με κόπο κατάφερα να αποκρυπτογραφήσω:

Certificat médical.

Monsieur ...ngelos d' Athènes à été en traitement médical au Sanatorium Schatzalp - Davos pour tuberculose pulmonaire bilatérale, du 17 Juin 192..[3;] au 23 Mai 192..[5;]

Δηλαδή...

Μα πρέπει τότε να ήταν μόλις δεκάξι χρονών...

Δεν ξέρω γιατί με συγκλόνισε τόσο η σκέψη του έφηβου πατέρα μου κλεισμένου σε ένα σανατόριο για δύο ολόκληρα χρόνια παρέα με την αρρώστια και τον θάνατο, μακριά από πατρίδα, γλώσσα και δικούς. Ίσως γιατί στις διηγήσεις του προσπερνούσε πάντα στα γρήγορα αυτή την περιόδο της ζωής του και δεν είχα δώσει ποτέ ιδιαίτερη σημασία, αφού, όπως υπέθετα, δεν έδινε ούτε κι αυτός. Αλ-

λά τώρα για πρώτη φορά είχα στα χέρια μου συγκεκριμένα στοιχεία —πού, πότε, πόσο—, τη λεπτομέρεια δηλαδή που είναι ικανή να ζωντανέψει οποιαδήποτε ξερή γνώση.

Έφαξα στο ίντερνετ. Δεν περίμενα να βρω κάτι σημαντικό ύστερα από ογδόντα πέντε χρόνια. Έκπληκτη όμως, είδα να εμφανίζεται η κάπως αυτάρεσκη σελίδα που με προσκαλούσε να ζήσω τον μύθο μου στο μαγικό βουνό, στο φημισμένο ξενοδοχείο «Σατσάλπ», πρώην σανατόριο «Σατσάλπ», που όπως αναφέρει ο Τόμας Μαν... κτλ. κτλ. Υπήρχαν και φωτογραφίες. Οι εικόνες επιβεβαίωναν τις υποσχέσεις πως οι χώροι ελάχιστα είχαν αλλάξει και η ατμόσφαιρα παρέμενε ανέγγιχτη από παλιά. Έπρεπε να πάω! αποφάσισα. Το ταχύτερο μάλιστα. Και έτσι... την επόμενη κιόλας βδομάδα:

Μια απλή νέα γυναίκα ταξίδευε μεσοκαλόκαιρο από την πατρίδα της την Ελλάδα για το Νταβός-Πλατς στο κατόνι Γκρισόν. Πήγαινε επίσκεψη για τρεις μέρες.

3. Αριθμ. 34

Το τελεφερίκ σταμάτησε μ' ένα τράνταγμα στην κορυφή και άνοιξαν οι αυτόματες πόρτες. Η νέα γυναίκα φορτώθηκε τα υπάρχοντά της —σακ βουαγιαάζ, λάπτοπ, τσάντα, μπουφάν, ομπρέλα ανοιχτή (έβρεχε κιόλας καλοκαιριάτικα!)— και πήρε το μονοπάτι που οδηγούσε στο ξενοδοχείο. Ούτε εκατό μέτρα δεν ήταν, αλλά είχε ανηφόρα και κάμποσα σκαλοπάτια. Όμορφος κήπος, περιποιη-

μένος, παρατήρησε λαχανιασμένη. Μια χαριτωμένη αλέα με γλάστρες κι αναρριχητικά, ξύλινα κάγκελα ασπροβαμμένα, μπογιά ξεφλουδισμένη. Και ο βραδινός αέρας τσουχτερός εδώ πάνω στα χίλια οχτακόσια μέτρα. Φρέσκος αέρας, οξυγόνο...

Ασθμαίνοντας έφτασε επιτέλους στη ρεσεψιόν και έκανε τσεκ ιν. Πιο αργή απ' ό,τι συνήθως η γνωστή πάντα γραφειοκρατία. Όνομα, διαβατήριο, συμπληρώστε, παρακαλώ... Και η αγέλαστη κοπέλα πίσω απ' το γκισέ την αντάμειψε μ' ένα μεγάλο κλειδί σε ξύλινο μπρελόκ, χωρίς καν να μπει στον κόπο να σηκώσει το κεφάλι:

«Δωμάτιο αριθμός 34», είπε. «Πρώτος όροφος, αριστερά μόλις βγείτε απ' το ασανσέρ. Δείπνο στην τραπέζαρία, στις οκτώ ακριβώς, ένδυμα ανάλογο, καταλαβαίνετε...»

Mais oui, καταλάβαινε, γα! Τηρούσαν τις παραδόσεις στο «Σατσάλπ». Καλό αυτό για την έρευνά της. Εντυπωσιάστηκε. Χάρηκε. Αγχώθηκε. Μήπως δεν είχε «ένδυμα ανάλογο» – τι είχε πετάξει τελικά στις αποσκευές της πρωί πρωί; Να θυμηθεί... Μπα, σκέτο βαμβάκι το κεφάλι, μια πανάλαφρη θολούρα. Το υψόμετρο μάλλον. Καλά λέει ο Χανς Κάστορπ... Και, τότε, πού είναι οι υπηρέτες με τις γκριζες λιβρέες που σε καλωσορίζουν με χαμόγελα και υποκλίσεις; Εύπνα, Τίνα, έτος 2009 καλεί Γη. Γέλασε με τον εαυτό της, βγαίνοντας απ' το πανάρχαιο ασανσέρ και κουτουλώνοντας με τις βαλίτσες της στην απέναντι πόρτα. Η αλήθεια είναι πως ένιωθε παράξενα μεθυσμένη.

Με μερικά ακόμα σκουντουφλήματα και άσκοπες λοξοδρομήσεις, κατάφερε να βρει το δωμάτιό της και να ξεκλει-

δώσει την πόρτα. Πέταξε τα πράγματά της στη μοκέτα και οριζοντιώθηκε στο κρεβάτι, βλέμμα απλανές στο ταβάνι. Δε νοιάστηκε ούτε μια ματιά να ρίξει στο εσωτερικό του δωματίου, ούτε να βγει στο μπαλκόνι να θαυμάσει τα φώτα της κοιλάδας που λαμπύριζαν από χαμηλά. Ποιος ο λόγος άλλωστε; Τα 'ξερε αυτά, τα 'χε ξαναδεί, κάποτε, κάπου, δε θυμόταν... Το δωμάτιο ειρηνικό και χαρούμενο με τα λευκά, πρακτικά του έπιπλα... λευκό, μεταλλικό, φρεσκοστρωμένο κρεβάτι... καθαρό πάτωμα από λινόλεουμ... λινές κουρτίνες, με απλό και χαρωπό κέντημα σε μοντέρνο στυλ.

«Τι όμορφο δωμάτιο! Ό,τι πρέπει για να μείνει κανείς ευχάριστα λίγες βδομάδες» – ο Χανς Κάστορπ, φυσικά. Εκείνη δεν είχε σκοπό να μείνει παραπάνω από λίγες μέρες. Πού τέτοιος χρόνος; Αν και ο χρόνος βέβαια κυλάει αλλιώς εδώ πάνω, όπως λέει και ο... Άντε πάλι μ' αυτό το *Μαγικό Βουνό*. Σιγά το μυθιστόρημα, σκέτη φλυαρία. Αν ήταν δικό της, θα το είχε κόψει στο μισό. Και τότε γιατί τη ρουφούσε στην ονειρική του ατμόσφαιρα και περιφερόταν υπνωτισμένη ανάμεσα στους ήρωες του παραμυθιού; Ξύπνα, Τίνα! Ξαναμάλωσε τον εαυτό της. Για δουλειά ήρθες εδώ πάνω. Είχε να κάνει σοβαρή έρευνα για τον πατέρα της, να ψάξει αρχεία, να μιλήσει με κόσμο, να βρει ονόματα, εξετάσεις, παρέες, γιατρούς. Αλίμονο αν καθόταν να ονειροπολεί για έναν ανύπαρκτο ήρωα, που και να τον συναντούσε ακόμα με σάρκα και οστά... Μπα, καθόλου δε θα της άρεσε αυτός ο Κάστορπ, άπαπα, περίεργος τύπος, δυσκοίλιος, μαλθακός...

Ένας φριχτός ήχος διέκοψε ξαφνικά τις ονειροπολήσεις της. Ακουγόταν από μικρή απόσταση, από το διπλανό δωμάτιο μάλλον, ένας ήχος όχι δυνατός, αλλά τόσο απόλυτα φριχτός, που η Τίνα πετάχτηκε ταραγμένη. Ήταν προφανώς βήχας —αντρικός βήχας—, που όμοιος του όμως δεν ξανάγινε. Δεν ήταν ξερός, αλλά ούτε υγρό μπορούσες να τον πεις, δεν έφτανε η λέξη. Ήταν σαν να έβλεπες μέσα στον άνθρωπο, όλα λιωμένα και λάσπη, σαν να μην ήταν πια ζωντανός βήχας. Η Τίνα έμεινε καθηλωμένη και κοίταξε την μπαλκονόπορτα με μάτια ορθάνοιχτα, κοίταξε τον μεσότοιχο που χώριζε τα δυο δωμάτια, κοίταξε και το ρολόι της από συνήθεια. Οκτώ η ώρα! Το δείπνο θα είχε σερβιριστεί, έπρεπε να τρέξει! Και την είχε πιάσει ξαφνικά μια διαβολοεμένη πείνα...

4. Φυσικά, μια γυναίκα!

Ντύθηκα, στολίστηκα και κατέβηκα τρέχοντας τις σκάλες. Δεν είχα την υπομονή να περιμένω το πανάρχαιο ασανσέρ. Απ' τη μια ο φόβος μη μείνω νηστική βραδιάτικα εκεί ψηλά στην ερημιά, απ' την άλλη ο πεθαμένος που έβηχε ανάμεσα απ' τους τοίχους — κάτι σαν πανικός. Μου είχε μπει η ιδέα πως ήταν ο πατέρας μου ή μάλλον το φάντασμα του που μου έλεγε «γεια χαρά». Όχι βέβαια ότι ήμουν τόσο τρελή για να το πιστέψω, το σκέφτηκα όμως. Πόσες και πόσες φορές δε μου έλεγε όταν ήμουν μικρή «Εσύ μια μέρα θα γράφεις!», και καμάρωνε. Τι πιο λογικό λοι-

πόν απ' το να βήχει σαν άλογο από δίπλα για να με παροτρύνει: «Άντε γράφ' το επιτέλους το αριστούργημα, βίωσέ το, άκουσε, γκουχ-γκουου, να, έτσι ήταν στα δεκάξι μου όταν πάλεψα με τον Χάρο στα μαρμαρένια υψώματα, και τον νίκησα, γκουχ-γκουου... γκουχ-γκουου...»

Έσπρωξα την τζαμόπορτα, που χώνιζε την τραπεζαρία απ' το χολ, με κάπως περισσότερη δύναμη, φαίνεται, απ' ό,τι όριζαν οι συνήθειες του τόπου, και εννιά μικροί υαλοπίνακες, λασκαρισμένοι μες στις κορνίζες τους απ' τα χρόνια, τραντάχτηκαν θυμωμένα στο πάνω μέρος της πόρτας, που θρόντηξε πίσω μου με αυτοκρατορικό σαματά. Εβδομήντα κεφάλια στράφηκαν να με κοιτάξουν και, μες στην απόλυτη σιωπή που απλώθηκε, ξεχώρισε ένας επιτιμητικός ψίθυρος απ' το βάθος της αίθουσας:

«Φυσικά, μια γυναίκα!»

Ήταν ένας νέος άντρας με κομψό ντύσιμο και παπιγιόν, που καθόταν στο κεφάλι ενός μεγάλου τραπεζιού πλάι στην μπαλκονόπορτα. Εύκολα τον εντόπισα μιας που οι ομοτράπεζοί του ήταν οι μόνοι απ' το πλήθος που δε με κοιτούσαν σαν χάννοι, αλλά αντίθετα είχαν στρέψει τα βλέμματά τους σ' εκείνον, λες και περίμεναν ένα σήμα του, έναν ακόμα ψίθυρο, για να με κατασπαράξουν ή έστω να με επιπλήξουν για ανάρμοστη συμπεριφορά. «Εμείς εδώ πάνω απεχθανόμαστε τους αναίτια θορυβούντες», περίμενα να μου ανακοινωθεί η ετυμηγορία τους και να ξεσπάσει όλη η αίθουσα σε χειροκροτήματα...

«Bonsoir madame, η κράτησή σας, bien sur, τραπέζι αριθμός 7, ακολουθήστε με, παρακαλώ» — μια όμορ-

φη κοπελίτσα με κολλαριστό άσπρο πουκάμισο και μαύρη γραβάτα με παρέλαβε αποφασιστικά και ξεκίνησε τρεχάτη με ένα επιδέξιο ζιγκ ζαγκ ανάμεσα στα τραπέζια. Έδιωξα το νέο κύμα παραλογισμού που με τύλιγε και αφοσιώθηκα στο κυνηγητό της νεαρής γκαρσόνας, για ν' αποφύγω τα τρακαρίσματα με τραπέζια, κολόνες και γαλήνια καθισμένους πελάτες.

Η στενόμακρη θολωτή αίθουσα μου προκαλούσε μια έντονη αίσθηση déjà vu. Οι κολόνες, μέχρι τη μέση επενδυμένες με ξύλο, από κει και πάνω άσπρες και λείες, όπως και το πάνω μέρος των τοίχων και το ταβάνι, είχαν πολύχρωμες φαρδιές γραμμές, που συνεχίζονταν στα μεγάλα τόξα του χαμηλού θόλου. Την αίθουσα στόλιζαν ηλεκτρικοί πολυέλαιοι από γυαλισμένο μπρούντζο... Κάτι στη διαρρύθμιση του χώρου μού έφερε ένα μικρό σφίξιμο αγωνίας. Ύπήρχαν επτά τραπέζια, τα περισσότερα κατά μήκος και μόνο δύο κατά πλάτος. Ήταν μεγάλα τραπέζια, το καθένα για δέκα πρόσωπα, αν και δεν ήταν παντού όλα τα σερβίτσια... Πού ήταν το δικό μου μοναχικό τραπεζάκι για ένα άτομο;

«Ξέρετε, εμείς εδώ στο “Σατσάλπ” τηρούμε τις παραδόσεις», μου πέταξε η κοπέλα, τρέχοντας πάντα με τα ζιγκ ζαγκ της προς το βάθος της αίθουσας.

Τι ήταν πάλι αυτό;

«Σε τραπέζια των δέκα», πρόσθεσε, «έτσι γινόταν παλιά. Για λόγους κοινωνικής συναναστροφής. Καταλαβαίνετε...»

Πού να καταλάβω; Μετ' εμποδίων τα γερμανογαλλικά της, ομοίως και το τραπέζι μου...

«Ακέφαλα όμως», επέμεινε η κοπέλα. «Διότι υπήρχε

και η τουρνέ, βλέπετε. Τιμούσαν άλλο τραπέζι κάθε φορά οι χερ ντοκτέρ...»

Είχα αρχίσει να εκνευρίζομαι. Ποια τουρνέ; Γι' αυτό με γύριζε γύρω γύρω τόση ώρα σαν αξιοθέατο; Το επέβαλλαν μήπως οι παραδόσεις; Ένα είδος τελετής μύησης στους «εμείς εδώ πάνω»;

Είχαμε διασχίσει σχεδόν ολόκληρη την αίθουσα και ελεύθερο τραπέζι δεν έβλεπα πουθενά. Μπροστά μας απέμνε μόνο εκείνο με τη μεγάλη παρέα και τον κύριο με το παπιγιόν, που τόσο ενοχλήθηκε όταν βρόντηξε η πόρτα — άκου «φυσικά, μια γυναίκα», ο ρατσιστής, ο δυσκοίλιος, ο παράξενος...

«Et, voilà, madame, τραπέζι αριθμός 7!» Η σερβιτόρα σταμάτησε τόσο απότομα, που κόντεψα να πέσω πάνω της. Μου ένευε θριαμβευτικά προς το τραπέζι του κυρίου Παράξενου, όπου μια άδεια θέση με περίμενε στα δεξιά του. Ω, της φρίκης... Μου εξηγούσε τώρα σε τόνο εμπιστευτικό ότι με είχαν τοποθετήσει στο καλύτερο τραπέζι, που διόλου ακέφαλο δεν ήταν, όπως έβλεπα, αλλά αντιθέτως, εξαιρετική τιμή... εξαιρετική ευτυχία... στην κεφαλή του προηόδρευε... διά της φυσικής του παρουσίας... ο χερ Δυσκοίλιος αυτοπροσώπως!

Όλοι στο τραπέζι διέκοψαν το φαγητό τους και με καλωσόρισαν με χαμόγελα ή σκυθρωποί. Ο δε λεγάμενος πετάχτηκε όρθιος σαν ελατήριο — ο τέλειος οικοδεσπότης. Υποκλινόμενος, αλύγιστος και ευγενικός, χτύπησε μαζί τις φτέρνες του και αναφώνησε:

«Χανς Κάστορπ, στις διαταγές σας, madame!»